

Autor: San

Sávitří Déví byla filosofka, náboženská myslitelka a neúnavná bojovnice za národní socialismus, indoevropské pohanství, vegetariánství, práva zvířat a hlubinnou ekologii. V roce 1958, kdy jí vyšlo dílo *Blesk a Slunce*, její *opus magnum*, se zařadila mezi nejoriginálnější a nejvlivnější myslitele národního socialismu v období po druhé světové válce.

Její rodné jméno je Maximiani Portasová, měla anglickou matku, řeckého otce, narodila se ráno 30. září 1905 a vyrůstala v Lyonu, kde studovala filosofii. Cestovala po světě, pobývala v Řecku, kde „zahájila svou celoživotní odysseu za árijskou rasovou filosofií“, pobývala také v Egyptě, kde ji okouznil Achnatonův sluneční kult a posléze se začátkem třicátých let minulého století usadila v Indii, kde ji hluboce zaujal hinduismus, jehož představitele varovala před muslimským nebezpečím.

Okolnosti narození Sávitří Déví nebyly příznivé. Přišla na svět o dva a půl měsíce dříve, počata v noci z 13. na 14. března 1905. Porod byl obtížný a vážila pouhých 930 gramů. Doktor rodičům sdělil, že dítě nepřežije. Měla být jejich jediným dítětem. Její matce Julii Portazové (rozená Nashové) bylo čtyřicet, otci Maximu Portazovi čtyřiačtyřicet. Ze strachu z dalšího rizikového těhotenství se už nikdy znovu nemilovali. Dítěti dali jméno Maximine Julia Portazová, a čekali, až umře.

Jenže její životní síla byla nevídaná. Bylo pro ni uchystáno cosi velkolepého.

Maximiani Portasová byla tvrdohlavá a často drzé dítě, které mělo ve všem jasno. Na základě anglických přátel její matky, kteří ji nudili nekonečnými rozhovory o příbuzných a nemocech, si vytvořila negativní představu o Anglii. A Francie na tom podle jejího názoru nebyla o moc lépe. Pohrdala francouzskou revolucí a republikánskou hrdostí Francouzů. Ideály rovnosti,

svobody a bratrství považovala za iluzorní a jednou byla ve škole potrestána za to, že dělala obscénní gesta před deskou s Deklarací práv člověka a občana. Především však nesmírně milovala zvířata. Od pěti let zmiňovala své znepokojení lidskou krutostí ke zvířatům, pokusy na zvířatech, cirkusy a obchodem s kožešinami. Ještě jako školačka přestala jíst maso a nutila matku, aby jí připravovala vegetariánská jídla. Znechucovalo ji týrání koček na francouzském venkově, folklórní zvyk vycházející ze středověké pověry, a ještě více ji popudilo proti lidstvu. Tato neobvyklá láska ke zvířatům a její misantropické cítění ji dovedly k nedůvěře v anthropocentrickou povahu západní víry a hodnot a později k jejímu odmítnutí. Tento postoj se stal základním znakem jejího světónázoru.

Během dospívání objevila francouzského básníka Charlese Leconte de Lisle (1818–1894), který byl v r. 1886 zvolen do Akademie jako nástupce Victora Huga. Lecontův vlastní tragický pohled na vesmír a jeho barevná romantika podbarvená temným pesimismem Maximiani hluboce oslovovaly. Leconte de Lisle považoval všechny náboženské symboly za střípky božské pravdy, ale postupné rozrůžňování věr jej přesvědčilo o omezené a nicotné povaze každé nauky. Sklíčený ideou marnosti kosmu odmítl ve svém slavném cyklu *Poèmes barbares* (1862) křesťanství a vzýval stoické hrdinství barbarů a exotických národů. Poté, co byly ve čtyřicátých letech devatenáctého století přeloženy posvátné hinduistické texty, začal jej rovněž silně přitahovat hinduismus. Maximiani hluboce souzněla s Lecontovou představou o křehkosti života, nesmyslnosti existence a iluzorní povaze světa. Jeho romantické básně o starých Egypťanech, Skandinávcích, Keltech a Indech, jejich hrdém pohanství a hrdinských skutcích v kontrastu s rezignací tváří v tvář smrti a zapomnění potvrzovaly její vlastní averzi vůči křesťanství a pomohly zformovat její vlastní fatalistický světónázor.

Sávitří Díví měla pozoruhodné intelektuální dary, jež se projevily již v raném věku. Jako dítě se od rodičů naučila francouzštině a angličtině, pak ji naučili moderní řečtině a trochu i klasické řečtině. Během času mluvila plynně osmi jazyky (anglicky, francouzsky, řecky, italsky, německy, islandsky, hindštině a bengálštině) a znala asi dvacet dalších (např. klasickou řečtinu, urdštinu a další indické jazyky).

V době po druhé světové válce přijala jméno Sávitří Díví Mukherdží po svém indickém manželovi, politickém publicistovi a obdivovateli Mussoliniho, (na počest ženského slunečního božstva – je to však také název „sluneční mantry“ a Díví znamená v sanskrtu také bohyni vystupující v mnoha podobách, třeba jako „bohyně hněvu“ a „černá bohyně smrti“, Durga či Kálí). Společně s ním podávala špionážní informace o vojenských tajemstvích anglické armády v Indii japonskému vyslanectví v Kalkatě. Cítila, že v Indii objevila zemi, která může být moderní, aniž by byla ošklivá.

Sávitří Díví vnímala přírodu v indickém stylu jako násilné divadlo tvoření a ničení, na něž člověk nemá žádné právo. Únavně sentimentální láska ke zvířatům zde pozoruhodně kontrastovala s jejím misantropickým pohrdáním neáriji, slabými a nejistými. Himmler, Rosenberg a další přední nacisté v sobě rovněž spojovali zájem o zvířata s děsivými projekty vyhlazení celé „nehodné“ části lidstva. V roce 1991 přetisklo ultrapravicové americké nakladatelství Noontide Press její knihu *Obžaloba člověka* (1959) zasvěcenou podrobnému odmítnutí „anthropocentrických věr“ judaismu a křesťanství. Zde se brutalita sociálního

darwinismu potkává jak s ekologickým kultem přírody, tak s antisociálními excesy aktivistů za „práva zvířat“. Amorální uctívání krásy a síly obsažené v nacistickém myšlení zde opět nachází nová spojení s hinduismem, kultem Šivy a hlubinnou ekologií, radikálním proudem ekologického myšlení, který odsuzuje moderního člověka jakožto pustošitele přírody.

Sávitří Déví se koncem dvacátých let dvacátého století stala obdivovatelkou německého národního socialismu a byla posedlá árijským mýtem. Natolik obdivovala Indii a její rasové dědictví a kastovní systém, že tam počátkem třicátých let emigrovala, aby se z první ruky seznámila s tím, co považovala za kolébkou árijské rasy. Zde strávila léta Třetí říše a druhé světové války očekáváním globálního vítězství Osy, po němž se ona a její bráhmanský manžel chystali pomoci s uváděním nového rasového řádu na subkontinentu.

Setkání Sávitří Déví s Mukherdžím bylo klíčovou událostí jejího života. Mukherdží byl vydavatel a vlastník *The New Mercury*, národně socialistického čtrnáctideníku, který vycházel od r. 1935 v Kalkatě s podporou německého konzulátu, a to do r. 1937, kdy jej britská vláda zakázala. Sávitří Déví tento časopis, který byl jedinou nacistickou tiskovinou v Indii, již během svých dřívějších cest po Bengálsku zaznamenala a s velkým zájmem četla jeho obsah. Mukherdžím vydavatelská linie byla otevřeně proněmecká a pronacistická, stavěl se však i za panárijský rasismus se silným indickým prvkem. Články v časopise psal Mukherdží, jeho spoluvydavatel Vinája Datta a další lidé. Témata se pohybovala od Hitlerových názorů na národ a na architekturu a přeložených výňatků z *Mein Kampf* po studie o původních Árijích, původu svastiky a arktické vlasti Árjů.

A. K. Mukherdží pěstoval srdečné styky s německým konzulátem na Lansdowne Road č. 3 v Kalkatě a měl výborný vztah s konzulem baronem Edwartem von Selzam (1897–1980), generálním konzulem baronem Wernherem von Ow-Wachendorf a jeho nástupcem hrabětem z Podewils-Durnitz. Za odměnu přijímal Mukherdží k vydání množství zpráv a dalších informací stavících Hitlera a Třetí říši do příznivého světla. R. 1938, v předvečer svého odjezdu za novým úkolem, napsal baron von Selzam v tajném komuniké pro všechny německé delegace na Dálném východě, že nikdo v Asii neposkytl Třetí říši takové služby, jako šrí Asít Kršna Mukherdží. Konečně našla někoho, kdo sdílel její pan-árijské přesvědčení i její víru v árijskou obnovu Indie. Užasla nad jeho znalostí evropských a zvláště byzantských dějin (což bylo téma jí samotné blízké), ale uznala ho jako mistra a učitele pokud šlo o záležitosti týkající se nacismu a Třetí říše. Na jejich prvním setkání se jí Mukherdží zeptal, co si myslí o Dietrichu Eckartovi, bohémském básníkovi, slavném dramatikovi a rasistickém vydavateli, který vystupoval jako Hitlerův mecenáš a představil jej ve vlivných a bohatých kruzích v meziválečném Mnichově. Dietrich Eckart (1868–1923) rovněž navštěvoval Společnost Thule, tajnou německou nacionalistickou skupinu založenou počátkem roku 1918 v bavorském hlavním městě tajemným Rudolfem von Sebottendorf k propagaci árijského rasismu. Mukherdží chápal Společnost Thule s jejími panárijskými myšlenkami jako tajnou iniciační společnost skrývající se za otevřeným politickým hnutím národního socialismu.

Sávitří Déví nevěděla o Eckartovi a Společnosti Thule nic a znalosti tohoto vzdělaného bráhmána týkající se esoterických inspirací Hitlerova hnutí ji oslnily. Stali se z nich přátelé a kolegové společně bojující za nacistickou věc v Indii.

V průběhu těchto let vytvořila Sávitrí Déví pozoruhodnou syntézu hinduismu a severské rasové ideologie, která zahrnovala původ Arijců z pólu, cykly věků i vtělení posledního Višnuova avatára do Adolfa Hitlera. Považovala Třetí říši za „svatou zemi Západu, pevnost znovuobnoveného árijství“. Její myšlenky ve skutečnosti reprezentovaly jistou skupinu v rámci nejvyšších kast indické bráhmanské společnosti, která nenáviděla rádž a na níž hluboce zapůsobilo Hitlerovo dramatické hození rukavice britské imperiální moci. Tito Indové byli fascinováni nacistickou svastikou, posvátným indickým symbolem, a s úctou vzpomínali na německou tradici studia sanskrtu počínající v raném devatenáctém století. Nicméně zdálo se nepravděpodobné, že by tyto myšlenky, tak vzdálené národnímu socialismu, mohly někdy najít na západě své příznivce.

Situace se změnila v roce 1945 s totální porážkou a kolapsem Třetí říše. V důsledku těchto událostí se Sávitrí Déví vydala na dlouhou a náročnou cestu neonacistické apologetky a ideoložky v Evropě. Britská okupační armáda ji v Německu zatkla a uvěznila za propagaci nacismu. Její extravagantní kult Hitlera, indo-nordická nauka o árijské rase a neotřesitelná loajalita k nacistické věci k ní přivedla mnoho příznivců z řad spoluvězňů a demoralizovaných Němců. Poté, co byla propuštěna, se spřátelila s předními osobnostmi nacistického režimu, jako byl letec Hans-Ulrich Rudel nebo SS Obersturmbannführer Otto Skorzeny, kteří oba hráli aktivní roli v zajišťování globální sítě podporující nacisty. Setkala se s nacistickými emigranty a uprchlíky ve Španělsku, v Egyptě a na Blízkém východě. Sepsala knihy oslavující Třetí říši a národní socialismus, vylíčila své propagační kampaně i své věznění a vydala velmi emočně laděné vzpomínky na „pouť“, kterou podnikla během padesátých let po hitlerovských svatyních a dalších s nacismem provázaných místech v Rakousku a Německu.

Raně poválečná Evropa se svou ponurou strohostí, ruinami a vyčerpáním a především s porážkou nacistického Německa, ohniskem nadějí Sávitrí Déví na obnovu a počátek nové satrajagy, představovala v jejím pohledu pouze potvrzení toho, že svět musí ještě dále kráčet obdobím temna. V dubnu 1948 ve Skotsku popsala úpadek a banalitu moderního věku jako typické pro kalijugu, což zahrnuje sobectví, domýšlivost, pokrytectví a falešné ideály lidské rovnosti a svobody. Jejím hlavním terčem byla západní víra v pokrok – ostře zavrhl, jak jeho zastánci oslavují gramotnost, individuální svobodu, rovné příležitosti, náboženskou toleranci a lidskost. Podle jejího názoru všeobecná vzdělanost a gramotnost pouze učinila masy ovlivnitelnějšími masovou manipulací a kontrolou médií a zájmových skupin; jedinec si mohl libovat v triviálním rozhodování týkající se nákupu zboží a služeb, zatímco, neznalý tradiční moudrosti, zůstal v otroctví celého tržního systému zneužívání a zisku. Rovné příležitosti nepovažovala za nic jiného než za lživý mýtus, který plival do tváře tradičním přirozeným hierarchiím, zatímco tolerance a lidskost pro ni představovaly pouhý liberální podvod.

Během svých neúnavných cest po poválečné Evropě byla konfrontována s výstavami nacistických ukrutností v Londýně, každodenně se jí připomínaly procesy s jejími hrdiny v Norimberku a pokusila se utéci před záplavou dokladů nacistické porážky na vzdálený Island; ve všech těchto věcech viděla svět, který se stále řítí do úpadku kalijagy:

V takovém věku není naděje na to, že by se věci „daly do pořádku“. Ve své

podstatě jde o věk ... popsany v ... knize knih, Bhagavadgítě, jako věk, v němž „z úpadku žen vzniká zmatení kast, ze zmatení kast ztráta paměti, ze ztráty paměti nedostatek pochopení a z toho všeho dohromady pak všechno zlo“; věk, v němž se faleš nazývá „pravdou“ a pravdu pronásleduje jako lež nebo zesměšňuje jako bláznovství, v němž jsou poraženi zastánci pravdy, vůdci inspirovaní bohem, skuteční přátelé rasy a všeho živého, muži-bohové, a jejich následovníci poníženi a jejich památka pošpiněna, zatímco mistři lží jsou oslavováni jako „zachránci“; věk, v němž každý muž a žena jsou na špatném místě a svět ovládají podřadní jedinci, rasy kříženců a ničemná učení, to vše jako součást řádu naprosté ošklivosti, daleko horší, než totální anarchie.

Sávitří Déví vyzbrojena hinduistickou teorií cyklického času věřila, že „lidské dějiny nejsou ani zdaleka pomalým postupem od horšího k lepšímu, naopak, jde o stále beznadějnější proces mrzačení, kastrace a demoralizace lidstva, neúprosný ‚pád‘“. Na pozadí této chmurné kosmologie kalijugy vytvořila své vlastní učení o lidech v čase, lidech nad časem a lidech proti času. Tyto tři typy dějinných aktérů představují tři naprosto odlišné odpovědi na podrobení času, jak je chápáno v cyklu věků. Z těchto tří typů jsou lidé v čase základními a neaktivnějšími protagonisty kalijugy. Jejich chování a cíle ztělesňují věk temna a všechny jeho proměny. Skutečný domov lidí nad časem je v dokonalosti satjajugy neboli zlatého věku a lidé proti času se snaží obnovit podmínky satjajugy a ukončit kalijugu za užití nemilosrdného násilí. Násilnými prostředky se tito váleční hrdinové snaží spasit svět z područí temného věku a začít nový časový cyklus.

Podle Sávitří Déví je lidmi v čase těch několik silných jedinců, kteří plně přijímají železná pravidla dějin a jednájí výhradně v úzkém zájmu svého vlastního prospěchu. Ať už jednájí na základě touhy po osobních rozkoších, chtivosti po zlatě nebo hledání poct, postavení a moci, jejich sobecké motivace jsou hanebné a nedokáží je zakrýt ani takové „ušlechtilé“ cíle jako myšlenky z r. 1789 nebo mezinárodní solidarita proletariátu. Tito lidé v čase využívají svou inteligenci, bezskrupulóznost a energii pouze k honbě za svým vlastním prospěchem a představují „nejdokonalejší, nejbezcitnější nositele sil smrti na zemi ... bez zaváhání a bez výčitek pracují na úpadku dějin a jeho logickém důsledku, zániku lidstva a všeho života.“

Lidé v čase představují nejotevřenější a nejmocnější vyjádření egoismu v temném období kalijugy, věku, který je vydán napospas osamoceným individuálním vůlím, které touží po materialistickém uspokojení a nechápou moudrost nebo vyšší společné cíle šťastnějších věků. Tím, že v neustávající válce vůlím hledají svůj individuální prospěch, vedou lidé v čase dějiny po té nepřátelské stezce, která je charakteristickým znakem temného věku a jeho úpadku. Jejich výdobytky, zisky nebo vítězství jsou výhradně osobní; dokonce i když jejich činy přinesou širší štěstí a blahobyť, jedná se o čistě náhodný vedlejší produkt jejich touhy po sebeuspokojení. A zatímco bojují, zápasí a vítězí, znásilňují svět kolem sebe, který tak stárne, vyčerpává se a jeho hojnost se vytrácí, dokud se nevyčerpá a nedosáhne konce časového cyklu.

Sávitří Déví věřila, že je nemožné porozumět národnímu socialismu odděleně od cyklického pojetí dějin, které zastávala indická tradice. Uvažovala o tom, že Hitlerova vize ve svém

důsledku dokonce překračovala hranice Německa a árijské rasy. Nacistická filosofie smazala domýšlivost lidstva na svůj intelekt, jeho naivní pýchu na „pokrok“ i jeho marné snahy zotročit přírodu a namísto toho vytvořila tajemnou a neomylnou moudrost lesů, oceánů a vesmíru, základ globální politiky obnovy přelidněného, příliš civilizovaného a technicky přespříliš vyvinutého světa konce kalijugy. Podle ní ztělesňoval Hitler věčnou moudrost přírody proti falešné vědě, falešnému náboženství, falešné morálce a falešným politickým ideám upadlého věku. Proměnil boj Německa za svobodu, moc a zdravé podmínky k životu v širší zápas za osvobození lidstva z kalijugy. Proměnil Německo ve „svatou zemi západu, pevnost obnoveného árijství“.

Sávitří Déví rovněž objevila v institucích a organizacích Třetí říše věrný obraz staré sanskrtské moudrosti. Její nadšený popis společenského života v nacistickém Německu kladl důraz na vysoký morální tón, nové bydlení a zařízení pro sport a rekreaci slunečného světa, jehož hlavním cílem byla energie. Hitlerova opatření na fyzickou a morální ochranu svého vyvoleného lidu měly za účel podpořit přirozené vůdce árijské rasy. Jeho nové zákony pro blaho matek a dětí, pro vytvoření ideálních životních podmínek dělnických rodin a pro vzdělávání zdravé, sebevědomé, soběstačné, hrdé a krásné mládeže stejně jako jeho norimberské rasové zákony, to vše podporovalo obnovu čistokrevné germánské rasy a stavělo hráz ohrožujícímu přílivu druhořadých lidí, jejichž nárůst je vždy znakem pokročilé fáze kalijugy.

Sávitří Déví nicméně neignorovala ani neodmítala temnou stránku nacismu. SS pro ni byla vrcholnou nacistickou organizací, fyzickou a morální elitou procitajících Árijců, živou dělohou, v níž získávala nová rasa bohů na zemi tvar a duši. S láskou zdůrazňovala krutost a přísnost disciplíny i vysoké standardy čistoty, prezentace a tréninku. Podmínkou vstupu do SS byla čistota krve a bezchybná fyzická dokonalost: žadatelé o členství byli povinni zaslat neposkvrněný árijsko-germánský rodokmen, který by se táhl až do roku 1750, a nadřízení si dávali velkou práci s prověřováním budoucí manželky každého člena SS. Sávitří Déví připomínala, že členové SS uváděli namísto jednotlivých denominací jako své náboženství gottgläubig (věřící v boha). To nemělo nic společného s židokřesťanskou představou universalismu, ale s přijetím myšlenky přirozené a biologické hierarchie, v níž by SS představovala aristokracii, jejímž posláním bylo vládnout zbytku lidstva. SS neznala poddajnost a lidskost: jejím heslem byla přísnost a hrdost. Černé uniformy a všudypřítomné symboly smrti ztělesňovaly kruté síly člověka v čase uplatněné ve prospěch dosažení zlatého věku.

Sávitří Déví považovala přístup SS k válce za živý příklad staré árijské moudrosti neúčastného násilí nezbytného pro překonání věku temna. Přísný výběr a výcvik naučily členy SS jak dokonalé sebevládě, tak vojenským dovednostem. Národní socialismus byl však hrází proti veškerým silám temnot a rozkladu padlého světa a tato kosmická bitva vyžadovala od svého elitního vojenského předvoje strašné činy. SS se zapojila do likvidace židovských ghatt a vedení koncentračních táborů: poté, co Wehrmacht zaútočil na Sovětský svaz, zastřelily Einsatzgruppen SS během hromadných poprav stovky tisíc Židů a komunistických představitelů, miliony Židů pak byly zavražděny ve vyhlazovacích táborech v okupovaném Polsku. Sávitří Déví vnímala SS jako živé ztělesnění starého árijského válečnického kodexu

popsaného v Bhagavadgítě:

„Proto vždy bez ulpívání konej činy, které je třeba vykonat (...), moudrý [by měl] jednat bez ulpívání, hledě přispět k zachování světa.“

A dále:

„Nauč se klást radost i strast, zisk i ztrátu, vítězství i porážku sobě naroveň, a hotov se k boji.“

Se strašlivou logikou spatřovala ztělesnění árijského kšatrijského válečníka v Ottovi Ohlendorfovi, SS Gruppenführerovi Einsatzgruppe, odsouzeného v Norimberku k smrti za válečné zločiny.

Sávitří Déví je představitelkou metafyzického antisemitismu, podle něhož je Žid ztělesněním úpadku časových cyklů a jehož úkolem je rozklad všech národů, všech komunit a ve svém důsledku všeho života na planetě. Tvrdila, že počínaje čtvrtým stoletím př. n. l. až do Filónových časů začali helénizovaní Židé mísit své kabalistické představy s řeckými idejemi, aby vytvořili náboženství člověka postaveného proti všem ostatním živým tvorům. Toto povýšení člověka nad přírodu vedlo, ať už skrze kapitalismus nebo komunismus, k všeobecnému zmrzačení celého lidského druhu a k exponenciálnímu nárůstu jeho povahy coby výrobce a konzumenta na úkor všech ostatních tvorů v „říši kvantity“ charakteristické penězi, racionální vypočítavostí a nárůstem počtu lidí. Falši této filosofie se vyrovnalo jen její ekologické bláznovství. Lidstvo by tak jednoduše vytvořilo obrovský mezinárodní slum, v němž by se dovršilo vyčerpání a zničení samotné přírody. Z hlediska Sávitří Déví jsou tak Židé ztělesněním sil smrti věku temna.

Některé z pasáží Hitlerova *Mein Kampf* mají skutečně zvláštní kosmický přídech. Zejména tehdy, když Hitler píše o Židech nebo o marxismu jako o nepřítelích árijské rasy, pozvedá často nacistickou ideologii na úroveň principu kosmického řádu. Výrazy jako „planety“, „světový éter“, „osud“, „miliony let“ a veškeré „stvoření“ propůjčují jeho líčením přírody, boje o život a přežití nejsilnější kosmologickou notu. Hitler rovněž identifikuje lidské dobývání přírody a její překračování jako nebezpečnou iluzi židovského původu. Hitler prorokoval, že pokud by Žid s pomocí marxismu převládl nad lidstvem a nad zákony přírody, „planeta by cestovala po své dráze éterickým prostorem bez lidských bytostí, tak jako před miliony let... tím, že se bráním proti Židu, bojuji za dílo Páně.“ Sávitří Déví se chopila těchto pasáží jako jasného důkazu Hitlerova božského poslání vyhubit antropocentrickou víru v židokřesťanské oblasti novověkého západu ve prospěch učení „v zájmu Vesmíru“.

Považovala Hitlera za stejného avatára, jako byli Ráma a Kršna, nejčastěji vzpomínání árijští hrdinové staré Indie, kteří rovněž věděli, že konce kalijugy lze dosáhnout pouze tím, že se na

úpadek věku temna odpoví ještě větším násilím. Sávitří Déví oslavovala Hitlera za to, že jako avatár zasáhl proti silám smrti a rozkladu v bitvě za budoucnost vesmíru. Na masových schůzích a shromážděních dvacátých a třicátých let „mluvil s divokou výmluvností, s vědomím, že boj, který právě začíná, musí přijít teď, nebo nikdy.“ Věděl, že jeho německý lid a celou árijskou rasu „ohrožují na existenci nositelé sil smrti, že jsou obklíčeni a že jejich pád a vymizení by znamenal definitivní úpadek vyššího organizovaného života na této planetě bez naděje na zmrtvýchvstání.“ Velebila mystický vhled, jednoduchou logiku i násilí nacismu coby kolektivního vyjádření Hitlerovy železné vůle, militantní brutality a fanatické víry.

Avatár jugy byl poslem apokalypsy a počátku následujícího věku. Hinduistická mytologie v puránách předpovídala příchod Kalkího, desátého a posledního Višnuova avatára, božského vtělení, které ukončí kalijugu a zahájí novou krtajugu.

Když se bude blížit konec věku kali, sestoupí na zem část onoho božského bytí, jež existuje svým vlastním duchovním způsobem v podobě Brahmy a které je koncem i začátkem a zahrnuje všechny věci: narodí se v rodině Višnujásů jako Kalkí, vynikající bráhman z vesnice Šambhala, nadaný osmi nadpřirozenými vlastnostmi... [Z]ničí všechny, jejichž myslí jsou pohlcené hanebností. Poté obnoví ctnost na zemi a probudí mysl těch, kteří žijí na konci věku kali, a ta bude průzračná jako křišťál. Lidé, kteří tak budou ctností onoho věku proměněni, budou jako semena lidských bytostí a zrodí rasu, která bude následovat zákony krtajugy neboli věku čistoty.

Kritická a finální povaha avatára Kalkího v cyklu věků vedla ke spekulaci, že se jedná o výpůjčku z křesťanského apokalyptického proroctví týkajícího se druhého příchodu Krista. Tento konkrétní mýtus z Višnupurány se datuje do prvních dvou století n. l. a vědci uvažovali o tom, zda tato myšlenka nevstoupila do Indie s parthskými vpády, ke kterým v této době došlo. Kalkí se v hinduistické ikonografii vyobrazuje jako válečník ozbrojený meči a sedící na bílém koni, což by opět naznačovalo spojení se spasitelskou figurou válečnického Krista v knize Zjevení. Tato úzká paralela mezi křesťanskými a hinduistickými ideami spasitele, v prvním případě jako někoho, kdo ukončí celé dějiny, v druhém jako někoho, kdo obnoví dokonalost na dobu trvání nového cyklu, pomáhá vysvětlit specifickou přitažlivost Kalkího pro západní mileniální duši. Sávitří Déví zasvětila závěrečnou část *Blesku a slunce* příchodu Kalkího a konci věku temna.

Věřila Sávitří Déví, že Adolf Hitler je Kalkí? Během doby rozkvětu Třetí říše a první poloviny druhé světové války téměř jistě ano. Jak Hitlerova avatárská bitva přerostla s vyhlášením války Sovětskému svazu a zapojením Spojených států v globální konflikt, chvěla se před touto obrovskou výzvou spojeným silám temného věku v podobě Židovstva, marxismu a mezinárodního kapitalismu. Nicméně koncem roku 1944 nemohla už ani ona ani její manžel očekávat vítězství Osy; bylo jasné, že Hitler kalijugu neukončil. Naděje Sávitří Déví na její konec však zůstaly nezkalené, držela se například naděje, že Hitler je stále naživu a očekává vhodný moment, aby obnovil světovou válku. Bylo zcela jasné, že Kalkí přijde, a Hitler se mohl během tohoto konečného armageddonu skutečně znovu objevit jako Kalkí. Nicméně i kdyby se Hitler nevrátil osobně, Kalkí by v sobě spojil vlastnosti avatára Kršny na bitevním poli Kurukšétra z Bhagavadgíty s vlastnostmi Adolfa Hitlera a všech lidí proti času, kteří se

vrací, aby obnovili vládu ctnosti.

Věřila, že v mezičase Hitler nabídl nejen sebe, ale i svůj milovaný německý lid jako oběť za vyplnění nejvyššího účelu stvoření: přežití elity lidstva. Jako druhé motto *Poutě* zaznívají Kršnova slova: „Jsem obětováním, jsem obětí...“ Počátkem roku 1956, kdy Německo bylo rozděleno a nacismus zhanoben, si Sávitří Déví s potěšením představovala, že Hitler přežije v písních a symbolech: „Vládci nového časového cyklu, lidé jeho vlastní krve a víry, mu budou přinášet božské pocty skrze rituály plné významu a moci, v chladivém stínu nekonečných obnovených lesů, na plážích či na neporušených vrcholcích hor rýsujících se proti vycházejícímu slunci.“ Pro Sávitří Déví bylo místo Adolfa Hitlera v budoucím árijském pantheonu zcela zajištěné.

Sávitří Déví, cizinka, která dokonce ani neměla přímé zkušenosti s životem pod národně socialistickým režimem, vytvořila nový náboženský kult zmizelého Vůdce a mezinárodní výklad nacisticko-árijské ideologie, která překračovala úzké hranice německého nacionalismu a antisemitismu Třetí říše. Poražení a ponížení Němci, kteří nedokázali pochopit zneuctění své země ani přijmout demonizaci zbožňovaného vůdce, našli útěchu v jejím nadšeném souhlasu. Okoralým protagonistům nacistického teroru a pronásledování lichotila její nauka o univerzální árijské misi. Prozaické a hrůzné aspekty nacistické vlády i léta tyranie bledly před mytologickým scénářem, v němž byl Hitler povýšen na božstvo a ve kterém se jeho režim oděl do nového náboženského významu.

Počínaje šedesátými léty dvacátého století se Sávitří Déví díky svému zbožštění Hitlera a národního socialismu stala vůdkyní mezinárodního neonacistického podzemí. Byla důvěrníci Colina Jordana, zapáleného vůdce národně socialistického hnutí v Británii, a jeho pobočníka Johna Tyndalla, který je v současné době hlavou Britské národní strany. Zнала Lincolna Rockwella, zakladatele Americké nacistické strany, a v srpnu 1962 se účastnila proslaveného Cotswoldského tábora v Gloucestershire, který představoval jakousi zakládající schůzi Světové unie národních socialistů (WUNS). Koncem šedesátých let přetiskl její knihy *National Socialist World*, časopis WUNSu, které vydávali Lincoln Rockwell a William Pierce. Na stránkách magazínu byla Sávitří Déví přepisována „tajemná a neomylná moudrost, podle níž Příroda žije a tvoří: neosobní moudrost pradávného lesa, hlubin oceánu a sfér temných prostor vesmíru... [které Adolf Hitler zavedl] jako základ pro praktickou regenerační metodu na celosvětové úrovni.“

V osmdesátých letech se sama Sávitří Déví stala kultovní figurou neonacistické scény. Její eklektické myšlenky odvozené z hinduismu, mýtus o árijské rase, germanofilie a zbožňování Adolfa Hitlera (přičemž ani slovo „zbožňování“ není dostatečně silné), se staly novou mystikou oné zlověstné skupinky obhájců nacismu rozesté po různých zemích světa. Po své smrti v roce 1982 byl popel Sávitří Déví uložen v nacistické svatyni na základně Lincolna Rockwella v Arlingtonu ve Virginii. Ernst Zündel, německo-kanadský vydavatel knih zpochybujících holocaust, masově prodával mladým německým neonacistům její knihy a nahraná interview. Miguel Serrano, bývalý chilský velvyslanec a průkopník „esoterického hitlerismu“, jí složil rozsáhlou poklonu ve svých vlastních knihách o Hitlerovi jako avatárovi.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Název: Hitlerova kněžka

Autor: Nicholas Goodrick-Clarke

Formát / stran: 16×24 cm, 288 stran

Datum vydání: 19.04.2011

Katalogové číslo: 8035

ISBN: 978-80-247-3561-0

Edice: Mysterion

Překlad: Mgr. Zuzana Marie Kostičová, Ph.D.

Knihu je možno prolistovat a zakoupit **ZDE**.

Recenze byla převzata ze stránek Okultura.cz.